Ч. 213. Пятниця 12 жовтня (29 вересня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Ще про спомини кн. Гогенльоге. — Події в Росиї.

Загально говорять, що ситуация в парляменті дуже неясна. Справа обезпеки розділу округів виборчих через кваліфіковану більшість двох третин голосів прибрала мабуть великі розміри. Німці кажуть, що не згодять ся на нїякий компроміс а Чехи так само не хотять нїчого й чути о якімсь компромісї. Справа так заострила ся, що президент міністрів бар. Бек мав навіть Чехам загрозити димісиєю. Мимо того не треба припускати, щоби ситуация була вже без виходу і щоби дійстно не могла вже знайти ся дорога компромісу. Крім того ще й удержавнене Північної зелїзницї робить великі трудности. Німці домагають ся законної запоруки дотеперішного *status quo* німецких урядників на тій зелїзници, щоби уникнути зїславяньщеня Північної зелїзницї. Справа ся робить трудности, бо насамперед не знати, як уложити закон в тій цїли а відтак і Чехи грозять, що на случай вставленя такої точки до правительственного предложеня о удержавненю не допустять до залагодженя сеї справи, хоч би їм і прийшло ся робити обструкцию. Вслїдок тих обставин не прийшло вчера до голосованя в комісиї для реформи виборчої над розділом мандатів в Чехії. Коли би тоті трудности поборено, то розділ мандатів в Чехії не стрітить нїякої перешкоди.

На вчерашнім засїданю угорскої палати послів поставили пос. Семере і товариші інтерпеляцию в справі відносин, які панують в угорскій прасї. Інтерпелянти вказують на то, що в Будапешті виходить більше ґазет як в Берлинї, Відни або Льондонї, а що тоті ґазети не можуть удержати ся з передплати і анонсів, то побирають датки і запомоги від зелїзниць державних, отже посередно від держави. Інтерпелянти звертають на тоті відносини увагу правительства і просять усунути тоту неправильність. — Президент кабінету Векерле признає, що в дійстности дають ся запримітити в прасї деякі неправильности, думає однак, що то далось би усунути при помочи честного дневникарства і суспільности. Що до субвенциї від зелїзниць державних, то они опирають ся на взаїмній умові, бо часописи за ту субвенцию поміщають інсерати зелїзничі. Президент міністрів прирікає підперти тоті стремленя інтерпелянтів і вибір комісиї для тої справи.

Справа оголошеня споминів кн. Гогенльоге наробила в цїлім політичнім сьвітї богато шуму а статя, оголошена тепер в „Grazer Tagespost“, робить цїлу справу ще інтереснїйшою. Згадана ґазета вияснює, хто оголосив згадані спомини і длячого то стало ся. Кн. Хльодвиґ Гогенльоге-Шіллїнґсфірст — сказано там — списав в тім часї, коли був канцлером, всї важнїйші події а особливо вискази цїсаря Вільгельма, его враженя і погляди, котрі мав нагоду пізнати, сходячись безпосередно з цїсарем і тоті записки лишив в спадщинї свому синови Александрови, зазначаючи в завіщаню, що они мають творити его виключну і вільну власність а за житя ще висказав бажанє, що коли би его спомини мали бути оголошені, то в такім случаю треба се поручити історикови дрови Курціюсови. Така постанова знаходить ся також і в завіщаню. Але чи і коли тоті спомини мають бути оголошені, того в завіщаню не сказано. Покійник мав однак важну причину, коли робив ті записки і не полишив їх свому наслїдникови кн. Филипови, лиш другому синови. Насамперед хотів він час свого канцлерства поставити в правдивім сьвітлї а відтак і хотів остеречи Німеччину, щоби не ішла тими дорогами, на котрі кн. Бісмарк уважав за відповідне вступити.

В Росиї відбувають ся по всїх більших містах ревізиї і арештованя. У Вильнї, як звідтак доносять, арештувала полїция онгоди всїх

---

5)

З подорожий по Австралії.

Після П. Беллярдіґо, П. Фішера, дра Фікка і др.
зладив К. Вербенко.

(Дальше).

3. Золоті поля західної Австралії.

Анґлїйцї називають західну Австралїю жартобливо „пісочницею“ а то длятого, що тут знаходять ся величезні піскові пустинї; але тота пісочниця насипала проворним синам Альбіона вже немало золотого піску, бо якраз тут край тих пустинь і серед них знаходять ся богаті золоті поля. Коли Австралія межи золотоносними краями стоїть в першім рядї, то тут есть західна Австралія тою кольонією, котра криє в собі найбільші скарби. Ще в 1882 р. визначило було правительство надармо премію в квоті 120.000 К за відкритє першого золотоносного поля, а вже в 1894 р. видобуто тут золота за більше як 6 міліонів корон. В наслїдок того продавано тут золотоносні поля по нечувано високій цїнї. В серпни 1894 р. копальня Марітана коло Кульґарді була виставлена на продаж за 2 міліони корон, але вже за 8 днїв опісля цїна еї підскочила була на півтретя міліона. За вісїм днїв заробити без нїякого труду пів міліона, то чей не жарти.

Добуванє золота у всхідній Австралії не вимагає в перших початках на сьвіжім поли великих коштів; металь лежить иноді таки верх землї або зараз під верхом, часом так мало змішаний з иньшими мінералами, що тонна руди дає 20—50 унций чистого золота (одна унция вартости кругло 90 корон) а то значить, що треба лиш видобути і переробити 1000 кільоґрамів, щоби заробити на них 1800—4500 К. В копальнях Барнес і Туллї давав сотнар каміня навіть аж 250 унций золота або 22.500 К. Коли же якийсь „діґґер“ (копальник) має щастє і знайде кілька більших „нуґґетс“ (груда золота), то стає в однїй хвили великим богачем. Тоті груди золота лежать звичайно лиш на кілька стіп глубоко в земли; найцїннїйші знайдено доси в німецких копальнях „Витай“ і „Витай чужинче“; першу з тих груд продано за 223.000 К, другу за 228.818 К. В округи Динеллї знайдено 200 груд вартости від 1440 до 48.000 К; в копальни „Берлин“ видобуто аж 350 нуґґетів вартости від 96—36.000 К.

Побіч товариств, що займають ся добуванем золота, есть тут ще й споре число поодиноких копальників, що заходять сюди на власну руку і працюють або самі або малими громадками. Один такий копальник не потребує мати більше нїчого, лиш джаґан, лопату і цинову миску; перших двох знарядів треба єму на то, щоби розрити і розкопати землю, а мисочка служить до виполікуваня золота. Тота робота дуже проста і не потреба до неї якогось окремого знаня анї закладового капіталу. Коли робота яко-тако оплачує ся, то копальню розширяють: золотоносну землю сиплять в деревляну посудину, наливають на то води і розколочують на болото, котре виливають відтак в „колиску“, скриню на біґунах з похилим дном, в серединї котрої есть розтягнене сито. В тій колисцї колишуть золотоносний пісок і камінє, доливаючи заедно води, так довго, аж спливе вся земля; відтак вибирає копальник всї грубші камінцї, в котрих видить ще дрібку золота, розтовкує дрібонько і полоче знов як перед тим. Річ ясна, що при такім простім поступованю марнує ся богато золота і золотоносного каміня.

Коли копальник не принесе з собою нїчого більше, як лиш свою силу власних рук, то тодї слїпе щастє і простий случай роблять з ним, що хочуть. Коли робота не оплачує ся, коли він хоч би лиш через короткий час не знаходить золота, то мусить іти на зарібника до копалень за місячною заплатою 96 корон, або він сходить на нужду а нераз робить собі й смерть з розпуки. А то дуже трудно дати собі якось раду, щоби не зійти марно з сего сьвіта. Пожива тут шалено дорога; воду до питя беруть иноді дійстно на вагу золота. Спека така, що годї видержати; нераз і цїлими тижднями не впаде анї капелька дощу а коли до тої посухи прилучать ся ще й тоті якраз в західній Австралії так страшні піскові бурі, що все засипують піском, котрий добуває ся крізь найменші шпари і не дає дихати, тодї й з найсильнїйшої руки випадає лопата, на золотих полях устає вся робота, кінчить ся все житє. Або копальник лїзе сам один або зількома товаришами в хащі, тоті страшні австральскі хащі! Не хоче далеко іти і гадає, що зовсїм певно знає дорогу, куди єму назад вертати. Жадобне око шукає по земли, слїди сьвітячого металю ваблять его щораз дальше і дальше — аж нараз насуває ся страшна гадка: заблу-

членів орґанізациї, утвореної для веденя в армії революцийної аґітациї. Увязнено загалом 23 особи, іменно одного офіцира, 20 вояків, жида і жидівку. — „Dziennik Kijowski“ доносить: Тутешна поліция одержала повідомленє, що в політехнічній школі відбуде ся віче студентів з участию цивільних осіб. На тій підставі поліция і жандармерия, при помочи двох сотень козаків і батальона піхоти, окружили в пятницю будинок школи і обсадили всї виходи. Директора політехніки повідомлено, що всї студенти, незаосмотрені в леґітимациї, будуть арештовані. На те директор Тімофеєв заявив, що повідомив вже ґубернатора о неодержаню многими студентами леґітимаций. Приймаючи за те вину на себе, хотів директор сам віддати ся в руки поліциї і зажадав випущеня студентів. Єго жаданю вдоволено і випущено студентів. Відтак поліция і жандармерия перевела ревізию в цілім будинку, але не найшли нічого недозволеного, крім одного числа забороненої часописи „Голос солдата“. На другий день вніс директор Тімофеєв телеґрафічно просьбу о димісию, а рівночасно відбула ся нарада всїх професорів політехніки, на котрій ухвалено вислати до міністра депешу з протестом против поведеня поліциї. — З Риґи доносять до Vossische Ztg.: На мості на Двині убито перед місяцем одного офіцира і вояка поліцийного. Недавно удало ся зловити виновників. Було їх шістьох. Один з них пробовав утечи, але підчас утечи застрілено єго, прочі станули перед судом. Суд 3 обжалованих увільнив, а 2 засудив на дожизненну вязницю. Ґенерал-ґубернатор Сологуб зніс той засуд і віддав справу новому трибуналови, котрий засудив убийників на смерть. — Times доносить з Петербурга, що перед виїздом царя на фінські води, в часї войскової паради, кількох вояків стріляло острими набоями, а кулї перелїтали попри царя. Та обставина спонукала іменно царя до виїзду. — Жертвою розбишацкого нападу упав вчера в Варшаві один з найспосібнїйших польских дневникарів, редактор Gazet-и Polsk-ої, Ян Ґадомский. Опришки напали на дім єго тестя, адвоката Домбского. Коли Ґадомский поспішив старцеви на поміч, опришки пострілили єго так тяжко, що він по кількогодинних муках помер.

Новинки.

Львів, дня 11-го жовтня 1906.

— **Краєва рада шкільна** затвердила вибір: о. Адольфа Василевского на духовного члена гр.-кат. обряду окр. ради шк. міскої у Львові, о. К. Борковского на містопредсїдателя окр. ради шк. в Косові, Адама Грабовеньского на відпоручника повіт. ради до окр. ради шк. в Долинї, Володисл. Кшиштофовича, упр. шк. в Новосїлцї, на представителя учит. званя до окр. ради шк. в Заліщиках, Ів. Жлобицкого, учит. в Білій, на представ. учит. званя до окр. ради шк. в Тернополи і Василя Сенева, управ. школи в Хлопах, на представ. учит. званя до окр. ради шк. в Рудках; — іменувала заступниками учителїв в ґімназиях: Василя Левицкого в Сокали, Івана Сївца в Ярославі, Стефана Шевчика в Стрию і Йос. Воличка в Тяшеві, а перенесла заст. учит. Франца Крішкого з Ярослава до ґімназиї в Стрию. — Дальше іменувала краєва шкільна в народних школах: Войтїха Топольского учителем 5-кл. шк. муж. в Бережанах, учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Анну Заруґевичівну в Ясенові гор., Авг. Домбровского в Рибнї, Мих. Шутовского в Бишках, Олену Черниховску в Квашинї, Ант. Вильовского в Тютковї, Каєт. Жуковску в Руді; — перенесла учителїв: Івана Бепеша з Девятник до Будькова, Ом. Лисикевичівну з Трибуховець до Озерян, Кар. Сьерского в Волї маз. до Косовець, Ів. Худецку з Звенигорода до Маловод, Ал. Бухтову зі Стїнок до Тростяниця, Фр. Земяньского з Борок до Пашової, Мар. Михаликівну з Оклесної до Борок.

— **Образки з живих цьвітів з Єрусалиму.** Многі паломники в Єрусалимі закупили богато образків із живих цьвітів, що ростуть на сьв. місцях і посьвятили на гробі Спасителя. Тими образками справили велику радість тим, котрих ними обдарували, а сї заховали їх в найбільшій почести. Кождий християнин чув би ся щасливим, если би хоч образок посьвяченний на гробі Спасителя міг мати у себе. Проте підписаний зовсїм безкорпстно хотїв би їм в тім помочи. Підчас свого побуту в Єрусалимі запізнав ся з одною християньскою арабскою родиною, котра занимає ся виключно роботою таких образків, де закупив для себе памятки. А ся фірма заявила, що готова такі образки прислати до Галичини по цінї 16 корон за одну сотку вже з доставою і почтою. Образки суть $15^{1}/_{2}$ цм. високі, а $10^{1}/_{2}$ цм. широкі, а кождий майже в иншім ґустї майстерно виконченний. Сьвященики могли би навіть своїм парохіянам продавати. В доказ, що образки посьвячені на гробі Спасителя, отримають на кождій пятьдесятцї потверджене від сьвященика Францїшканина, що перебуває все в церкві гробу. Рефлєктуючі на се зволять з гори прислати належитість за сотку або пятьдесять образків на адрес підписаного найдальше до 1 падолиста 1906 р. Можна би замовляти і вироби з оливного дерева, правдоподібно 70 сот. за штуку, на яких суть вирізьблені крести єрусалимскі, сьв. Йоан, цілованє Елисавети, котрі рівнож будуть посьвячені на гробі Христовім. — о. *Данило Бодревич*, парох в Порохнику, п. Іосо.

— **На будову руского театру** у Львові зложено в вересни 2.146·36 корон. Загальна сума складок на ту цїль виносить 186.110·83 К.

— **В революцию небезпечно хоч би й бавити ся.** З Петербурга доносять про сумний конець жарту, на який позволили собі приятелї одного офіцира, удаючи революционерів. Капітан на пенсиї Тайгін, одержав був недавно тому безіменний лист, взиваючий єго, щоби виплатив 500 рублів, скоро явить ся у него посланник революцийного комітету, щоби ту суму відобрати. Письма того рода суть тепер в Петербурзї щось так звичайного, що они людий вже не лякають, бо від коли в Росиї настав революцийний рух, то всїляка зволоч не дає людем спокою і удаючи революціонерів, насилає їм листи з погрозами і хоче в той спосіб вимусити гроші. Отже капітан зробив з тим листом так, як зробив би був кождий розумний чоловік: кинув єго до коша і не дав ся ним настрашити. Але в кілька днів дістав він другий такий лист, в котрім вже було сказано, що революціонери прийдуть і на силу заберуть собі жадані гроші. Капітан і сим разом не зважав на погрозу, лиш наказав служниці не впускати нїкого чужого до комнати. Перед кількома днями був капітан в полудни сам дома, коли хтось задзвонив до помешканя. На питанє служницї відповів добре знакомий голос і она отворила, але в тій хвили ввійшли до комнати щє якісь два замасковані люди і кинулись на служницю. Она наробила крику, а на то вибіг капітан, на котрого замасковані так само кинули ся. Тоді Тайгін вирвав ся від них і пустив ся втїкати, але перед дверми впав нежививй. Перозважні приятелї кинулись зараз єго ратувати, прикликано й лїкаря, але той лиш ствердив, що капітан помер на удар серця, котрого дістав очевидно з великого роздразненя, в наслїдок нерозважного жарту.

— **Арештованє почтового урядника.** Дня 8. с. м. арештовала поліция у Відни почтового урядника з Галичини, Тому Лисовского, приділеного до почтового уряду на двірци Півнїчної зелїзницї. Арештованє довершено з причини крадежи почтових пакунків. В мешканю арештованого найдено велике число заставничих карток на ріжні заставлені ним дорогоцїнности.

— **За крадїж і купно крадених книжок.** Відрочувана два рази розправа судова против львівского аптикаря Йосифа Бодека і товаришів діждала ся остаточно онолгди вироку. Розправу вів судия радник Стефанович, обжаловував п. Любинецкий, а боронили др. Солянь-

---

кав ся! Жене назад мов шалений, біжить — та надармо, хащі вже не пускають своєї жертви; по місяцях або роках знаходять люди кістяк, котрого кости обгризли до чиста дінґи (австральські дикі пси) або мурашки. Або нещасний, що ще далеко страшнїйше, попаде ся в руки туземцям, тим тонконогим чортам, котрі утомленого на смерть бїлого уважають за добру добичу, мучать єго насамперед всїлякими способами а відтак їдять.

Найпоплатнїйші золоті поля знаходять ся тепер в посіданю сильних капіталом товариств. Тут вже зовсїм инший рух, машини найновійшої конструкциї спроваджують з полудневої Австралії, з Вікториї і Европи — хоч кошти й дуже значні, то все-таки й добуток буває величезний. Щоби видобути із землї дорогоцінну воду до питя, вертять страшенно глубокі керниці. Будують гостинцї і з Европи виписують собі знатоків.

Що до устрою державного, публичного житя західно-австральскої кольонії, то она подобає на того чоловіка, що росте дуже борзо і на котрого вся єго одїж за тїсна. То якась така чудачна, так богата у внутрішні суперечности держава, якої нема другої. Єї землї займають майже трету часть австральскої цїлеччини і она майже пять разів так велика як нїмецка держава. Хоч Анґлїя ще в 1826 р. забрала сї землї в своє посїданє, то все-таки кольонїзация через довгий час не удавала ся а в 1848 р. було тут всего лиш 4600 душ цїлого населення. Від 1851 до 1861 висилано виключно лиш сюди на конечне жаданє кольоністів арештантів засуджених на вязницї, числом около 10.000 людий. В 1870 р. було тут 24.800 а в 1881 р. вже 28.600 душ. По відкритю золотих піль число се підскочило дуже в гору і дня 1. жовтня 1894 виносило число душ вже 80.000. Внаслїдок тої обставини, що сюди висилано на заточенє лиш самих мужчин і що копальнями золота приходили по найбільшій части лиш самі, без родин, настала в західній Австралії так велика ріжниця у відношеню мужеского пола до женьского, як нїгде инде: в 1894 р. було тут на 60.000 мужчин лиш около 28.000 женщин (разом з дїтьми).

Відповідно до приросту населення ростуть також доходи і видатки держави. Она старала ся по можности відповісти вимогам, — але відки зачинати? Поки що одержала столиця Перт музей і театр, бібліотеку і ґалерию образів. Сусїдна кольонїя, полуднева Австралія не могла доставити достаточного числа шин під зелїзницю. Поки що треба було удержувати звязь верблюдами, з котрих кольонїя мала вже звиш 1000 штук. Всї важні місцевости сполучено телеґрафом, але що межи деякими містами міняють ся на день тисячі депеш, то одного дрота було за мало і депеші мусїли розносити або розвозити окремі післанцї. Де люди викриють скарби, яких нїхто не сподївав ся, там за одну ніч настає місто; довгі улицї, готелї, церкви виростають зпід землї, місця під будову доходять до цїни як в найбільших европейских містах. До таких міст належать згадані вже Кульґарді і Кальґурлї, та найновійше на землї місто Мавнт Морґанс, в котрих відразу стає так богато людий, що в готелях не можна знайти місця. Гроші їдуть з рук до рук і люди наживають майна в найкоротшім часї, зарабляють, бавлять ся, грають в карти а все лиш на то, щоби чим борше гроший нажити; нинї стає один богачем а завтра вже дїдом, хоч би єму й з торбами іти.

Аж ось розходить ся чутка, що десь там серед пустинї відкрито нові поля золота; тисячі гонять зараз туди — ремісник покидає варстат, урядник канцелярию — всї біжать мов біснуваті до нового ельдорадо, щоби бодай кілька кусників блискучого металю призбирати. Тота погоня буває по найбільшій части на дармо — „кляйми“ (паї) забезпечили собі вже тоті, що їх відкрили, і відпродують їх відтак товариствам за сотки тисячів. Осїлого спокійного населення, котре би заєдно працювало, іменно же рільних робітників в західній Австралії так як би й не було; урядник служить лиш доти, доки мусить; поліция і сторожа пожарна не певні, а коли де, як ось недавно в Кульґарді, вибухне огонь, то вигорить зараз половина міста.

(Дальше буде).

ский, др. Федак і др. Заґурский. Розходило ся о вкрадені з книгарні „Народової“ і Альтенберґа 58 всяких книжок вартости 288 К, а з книгарні Полонецкого 36 книжок вартости 156 К. По переслуханю властителя книжок видав трибунал вирок засуджуючий Бодека на 3 місяці вязниці, а двох иньших виновників, котрі крали книжки в книгарнях і продавали Бодекови, засуджено на 14 днів вязниці і 4 дні окремого замкненя. Бодек зголосив жалобу неважности.

— **Страшна пригода з мотоциклями.** В париским вельдромі „Буффальо“ відбували ся оногди перегони двох їздців на моторових колесах або мотоциклях. Підчас шаленої їзди один з них Пернет упав зі свого мотоцикля, але так щасливо, що єму не стало ся нічого; за то стала ся иньша страшна пригода. За Пернетом їхав другий їздець Коптан. Сей боячись, щоби не виїхав на Пернета і не перевернув ся, взяв ся машиною трохи на бік, але в шаленім розгоні не міг вже еї здержати, лиш в'їхав між публику. Наслідки були страшні, такі як коли-б бомба впала між людий. В одній хвили лежала на земли ціла купа людий а між ними трупи і більше або менше тяжко ранені. Двох молодих людий літ 18 убила машина на місци; одному з них розбило голову з заду, другому з боку і они згинули на місци; одній пани урвало ніс і подерло ціле лице, другій так са мо покалїчило лице і поробило глубокі рани в грудех; трох иньших людий покалїчило лекше.

— **Нещаслива пригода.** Вчера около 6 год. вечером упав з драбини з висоти третого поверха 19-лїтний Станислав Шеф, муляр з Замарстинова, занятий при направах в будинку політехніки. Стоячи на драбині у висоті третого поверха, витягав шеф дошки потрібні до збудованя руштованя; підчас того подала ся драбина, а відтак і зломила ся в половині, а Шеф стративши рівновагу, впав на дошки і потовк ся тяжко в голову, бік і ноги. Поготівля ратункова відставила нещасливого до шпиталю.

— **Сензацийне арештоване надпоручника.** З Великого Варадину на Угорщині доносять: В тутешнім Орфеум сидів надпоручник від артилерії Ф. К. в більшім товаристві цивільних осіб і вечеряв. Підчас представленя явили ся два офіцири в сали, закликали до себе кельнерів і заплатили за вечерю надпоручника. Відтак пішли на браму і казали викликати до себе надпоручника; той одпак не вийшов. Пізнїйше звабили єго в той спосіб, що сказали єму сказати, що єго кличе якийсь знакомий цивільний. Коли надпоручник явив ся в сінех, завізвали єго тоті офіцири, щоби віддав їм шаблю. Надпоручник добув тоді шаблї, тамтоті оба офіцири також і так розпочала ся борба на шаблї в трійку і аж з великим трудом удало ся надпоручника розброїти і арештувати. Патруля привела єго відтак до касарнї, де єго зараз віддано до слїдчого арешту. Надпоручникови закидають, що він підчас якоїсь забави взяв годинник від свого товариша і заставив. Пошкодований замельдував то старшині, хоч єму обіцяно, що в своїм часї дістане годинник назад.

— **Шукають мамки для — тигрисят.** Самиця тигриса в шенбруньскім зьвіринци сподїває ся вже сими днями помноженя числа голов своєї родини а служба менажерийна пильнує еї день і ніч, бо тигрисиця має погану натуру того грецкого божка, що поїдав свої діти. Отже для сподїваних молоденьких тигрисят шукають вже тепер мамки, бо скоро тиш молоденькі прийдуть на сьвіт, то їх зараз заберуть і віддадуть иншій кормительцї. То має бути сука. Інспекция шенбруньской менажериї оголосила длятого в ґазетах, що пошукує такої мамки і треба зараз зголосити ся. Має бути по можности сильна здорова сука з коротким волосом, лагідна, котра неданно сама мала молоденькі. Зголошеня поримають ся також і телефонічно.

Телеґрами.

Відень 11 жовтня. „Korr. Wilhelm“ доносить з Шинав: Архікн. Отто перебув минувшу ніч дуже дрбре. Кашель легкий, теплота 36·6°. Загальний стан дуже добрий.

Гельзінґфорс 11 жовтня. Конґрес партиї кадетів приняв 84 голосами против 44 резолюцию внесену центральним видїлом а уважаючу пасивний опір за неможливий. Резолюцию меншости поручаючу орґанїзацию пасивного опору відкинено 88 голосами против 53.

Вильно 11 жовтня. (П. А.) Поліция арештувала всїх членів орґанїзациї утвореної в цїли веденя в армії революцийної аґітациї. Арештовано загалом 23 осіб, іменно офіцира, 20 вояків, жида і жидівку.

Лодзь 11 жовтня. Товпа людий зібрала ся на місци, на котрім страчено 5 терористів, і викопала їх тїла, щоби поховати їх в домовинах. Войско розігнало товпу шаблями і похоронило викопаних знов на тім самім місци.

Москва 11 жовтня. Ґен.-ґубернатор згодив ся на звіт начальника міста що до заказу публичного повитаня анґлїйскої і італїяньскої депутациї, котрі мали тут прибути. Начальник міста заказав в наслідок того віддавати публично честь тим депутациям.

Бендзін 11 жовтня. Вчера виконано на подвірю тутешної вязниці вирок польного суду, котрий засудив на розстріляне 5 участників ради партийної заскоченої войском дня 25 вересня на Дубовій Горі під Сосновцем, за ставлене збройного опору.

Курс львівский.

Дня 10-го жовтня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	572·—	582·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	210·—	220·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·—
Банку гіпот 4½%	100·10	100·80
4½% листи застав. Банку краєв.	101·70	101·40
4% листи застав. Банку краєв. .	98·30	99·10
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·20	98·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·70	98·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·60	98·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·60	96·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	48·—	50·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	28·75	30·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	55·—	60·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·70	23·70
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).